

Sygn. akt VIII Ka 186/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący-Sędzia SO Dariusz Gąsowski

Sędziowie: SO Krzysztof Kamiński – spr.

SO Dariusz Niezabitowski

Protokolant Aneta Chardziejko

po rozpoznaniu w dniach 08.07.2014 r., 14.07.2014 r. i 18.12.2014 r. w obecności prokuratora Małgorzaty Zińczuk sprawy:

1. A. K. oskarżonego o czyn z art. 278§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. i art. 13§1 k.k. w zw. z art. 278§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

2. P. D. oskarżonego o czyn z art. 278§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. i art. 13§1 k.k. w zw. z art. 278§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

3. K. P. (1) oskarżonego o czyn z art. 278§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. i art. 13§1 k.k. w zw. z art. 278§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 19 września 2013 r. (sygn. akt XV K 16/13):

I. Wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że:

1. w stosunku do oskarżonego A. K.:

a) ustala, iż przypisanego mu czynu w tiretach od pierwszego do czwartego oraz szóstego i siódmego dopuścił się sam, a czynu w tirecie piątym, tj. w dniu 23 czerwca 2012 r. działając wspólnie i w porozumieniu z P. D.;

b) łagodzi orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy.

2. w stosunku do oskarżonego P. D. w ramach zarzucanego mu czynu (w punkcie II części dyspozytywnej) uznaje go za winnego tego, że:

a) w dniu 23 czerwca 2012 roku w B. działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. dokonał kradzieży elementów blachy miedzianej o wartości 284-zł. poprzez wyrwanie blachy miedzianej z fundamentów cerkwi Św. M. tj. popełnił czyn stanowiący wykroczenie z art. 119§1 k.w.;

b) w tym samym miejscu i czasie działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. spowodował uszkodzenie elewacji budynku na długości około 1,5 metra na kwotę 321-zł. tj. popełnił czyn stanowiący wykroczenie z art. 124§1 k.w.;

na mocy art. 5§1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45§1 k.w. postępowanie wobec P. D. umarza i kosztami postępowania w tej części obciąża Skarb Państwa;

c) uchyla rozstrzygnięcie z punktu III i IV części dyspozytywnej.

3. w stosunku do oskarżonego K. P. (1) w ramach zarzucanego mu czynu uznaje go za winnego tego, że w nocy z 23/24 lipca 2012 r. w B. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia blachy miedzianej z budynku cerkwi przy ul. (...) o łącznej wartości 873-zł. poprzez wyrwanie blachy miedzianej z fundamentów, powodując jednocześnie uszkodzenie elewacji i elementów miedzianych w łącznej kwocie 3.554-zł., tj. popełnienia czynu z art. 278§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. i za to na mocy art. 278§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. skazuje go, a na podstawie art. 278§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

4. uchyla orzeczenie z pkt. VI części dyspozytywnej i na mocy art. 46§1 k.k. orzeka od oskarżonego A. K. obowiązek naprawienia szkody poprzez uiszczenie na rzecz Parafii Św. M. w B. kwoty 8.084-zł. (ośmiu tysięcy osiemdziesięciu czterech złotych).

5. w pkt. VII części dyspozytywnej eliminuje sformułowanie „częściowego”.

II. W pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy.

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. U. Z., adw. J. N. G. i adw. E. W. kwoty po 826,56-zł. (osiemset dwadzieścia sześć złotych i pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem kosztów obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze, w tym 154,56-zł. (sto pięćdziesiąt cztery złote i pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem podatku VAT.

IV. Zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i obciąża nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

1. A. K. został oskarżony o to, że:

w okresie od nieustalonego dnia stycznia-lutego 2012 roku do dnia 23 lipca 2012 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1) i P. D., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonał szeregu kradzieży elementów blachy miedzianej z elewacji budynku cerkwi przy ul. (...) w B. o łącznej wartości 2124 złotych, powodując jednocześnie uszkodzenie elewacji i elementów miedzianych w łącznej wysokości 5960 złotych, czym działał na szkodę parafii Św. M. w B. i tak:

- nieustalonego dnia stycznia-lutego 2012 roku w B. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów blachy miedzianej o wartości 178 złotych, powodując przy tym uszkodzenie elewacji budynku na długości 1,5 metra i usiłował dokonać kradzieży blachy miedzianej poprzez jej oderwanie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął i uszkodził przedmiotową blachę poprzez jej częściowe odgięcie na kwotę 1581 złotych,

- nieustalonego dnia 11 lub 18 marca 2012 w B. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów blachy miedzianej o wartości 117 złotych, powodując przy tym uszkodzenie elewacji budynku na długości około 1 metra i usiłował dokonać kradzieży blachy miedzianej poprzez jej oderwanie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął i uszkodził przedmiotową blachę poprzez jej częściowe odgięcie na kwotę 833 złotych,

- w dniu 31 marca 2012 roku w B. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów blachy miedzianej o wartości 369 złotych, powodując przy tym uszkodzenie elewacji budynku na długości około 1 metra i usiłował dokonać kradzieży blachy miedzianej na odcinku 2 metrów poprzez jej oderwanie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął i uszkodził przedmiotową blachę poprzez jej częściowe odgięcie na odcinku 2 metrów na kwotę 1151 złotych,

- w dniu 20.06.2012 roku w B. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów blachy miedzianej o wartości 220 złotych poprzez wyrwanie blachy miedzianej z fundamentów, powodując jednocześnie uszkodzenie elewacji budynku na długości około 1,5 metra na kwotę 602 złotych,

- w dniu 23.06.2012 roku w B. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów blachy miedzianej o wartości 284 złotych poprzez wyrwanie blachy miedzianej z fundamentów, powodując jednocześnie uszkodzenie elewacji budynku na długości około 1,5 metra na kwotę 321 złotych,

- w nocy z 10 na 11 lipca 2012 roku dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów blachy miedzianej o wartości 686 złotych przez wyrwanie blachy miedzianej z fundamentów, powodując jednocześnie uszkodzenie elewacji budynku w miejscu usuniętej blachy, na kwotę 753 złotych,

- w dniu 23 lipca 2012 roku w B. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów miedzianych o wartości 270 złotych poprzez wyrwanie blachy miedzianej z fundamentów, powodując jednocześnie uszkodzenie elewacji budynku w miejscu usuniętej blachy na kwotę 719 złotych,

przy czym czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 278§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. i art. 13§1 k.k. w zw. z art. 278§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

2. P. D. został oskarżony o to, że:

w okresie od nieustalonego dnia stycznia-lutego 2012 roku do dnia 23 lipca 2012 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. i K. P. (1), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonał szeregu kradzieży elementów blachy miedzianej z elewacji budynku cerkwi przy ul. (...) w B. o łącznej wartości 2124 złotych, powodując jednocześnie uszkodzenie elewacji i elementów miedzianych w łącznej wysokości 5960 złotych, czym działał na szkodę parafii Św. M. w B. i tak:

- nieustalonego dnia stycznia-lutego 2012 w B. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów blachy miedzianej o wartości 178 złotych, powodując przy tym uszkodzenie elewacji budynku na długości 1,5 metra i usiłował dokonać kradzieży blachy miedzianej poprzez jej oderwanie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął i uszkodził przedmiotową blachę poprzez jej częściowe odgięcie na kwotę 1581 złotych,

- nieustalonego dnia 11 lub 18 marca 2012 w B. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów blachy miedzianej o wartości 117 złotych, powodując przy tym uszkodzenie elewacji budynku na długości około 1 metra i usiłował dokonać kradzieży blachy miedzianej poprzez jej oderwanie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął i uszkodził przedmiotową blachę poprzez jej częściowe odgięcie na kwotę 833 złotych,

- w dniu 31 marca 2012 roku w B. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów blachy miedzianej o wartości 369 złotych, powodując przy tym uszkodzenie elewacji budynku na długości około 1 metra i usiłował dokonać kradzieży blachy miedzianej na odcinku 2 metrów poprzez jej oderwanie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął i uszkodził przedmiotową blachę poprzez jej częściowe odgięcie na odcinku 2 metrów na kwotę 1151 złotych,

- w dniu 20.06.2012 roku w B. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów blachy miedzianej o wartości 220 złotych poprzez wyrwanie blachy miedzianej z fundamentów, powodując jednocześnie uszkodzenie elewacji budynku na długości około 1,5 metra na kwotę 602 złotych,

- w dniu 23.06.2012 roku w B. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów blachy miedzianej o wartości 284 złotych poprzez wyrwanie blachy miedzianej z fundamentów, powodując jednocześnie uszkodzenie elewacji budynku na długości około 1,5 metra na kwotę 321 złotych,

- w nocy z 10 na 11 lipca 2012 roku dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów blachy miedzianej o wartości 686 złotych przez wyrwanie blachy miedzianej z fundamentów, powodując jednocześnie uszkodzenie elewacji budynku w miejscu usuniętej blachy, na kwotę 753 złotych,

- w dniu 23 lipca 2012 roku w B. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów miedzianych o wartości 270 złotych poprzez wyrwanie blachy miedzianej z fundamentów, powodując jednocześnie uszkodzenie elewacji budynku w miejscu usuniętej blachy na kwotę 719 złotych,

tj. o czyn z art. 278§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. i art. 13§1 k.k. w zw. z art. 278§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

3. K. P. (1) został oskarżony o to, że:

w okresie od nieustalonego dnia stycznia-lutego 2012 roku do nocy z 23 na 24 lipca 2012 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. i P. D., jak również samodzielnie, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonał szeregu kradzieży elementów blachy miedzianej z elewacji budynku cerkwi przy ul. (...) w B. o łącznej wartości 2997 złotych, powodując jednocześnie uszkodzenie elewacji i elementów miedzianych w łącznej wysokości 9514 złotych, czym działał na szkodę parafii Św. M. w B. i tak:

- nieustalonego dnia stycznia-lutego 2012 w B. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów blachy miedzianej o wartości 178 złotych, powodując przy tym uszkodzenie elewacji budynku na długości 1,5 metra i usiłował dokonać kradzieży blachy miedzianej poprzez jej oderwanie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął i uszkodził przedmiotową blachę poprzez jej częściowe odgięcie na kwotę 1581 złotych,

- nieustalonego dnia 11 lub 18 marca 2012 w B. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów blachy miedzianej o wartości 117 złotych, powodując przy tym uszkodzenie elewacji budynku na długości około 1 metra i usiłował dokonać kradzieży blachy miedzianej poprzez jej oderwanie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął i uszkodził przedmiotową blachę poprzez jej częściowe odgięcie na kwotę 833 złotych,

- w dniu 31 marca 2012 roku w B. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów blachy miedzianej o wartości 369 złotych, powodując przy tym uszkodzenie elewacji budynku na długości około 1 metra i usiłował dokonać kradzieży blachy miedzianej na odcinku 2 metrów poprzez jej oderwanie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął i uszkodził przedmiotową blachę poprzez jej częściowe odgięcie na odcinku 2 metrów na kwotę 1151 złotych,

- w dniu 20.06.2012 roku w B. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów blachy miedzianej o wartości 220 złotych poprzez wyrwanie blachy miedzianej z fundamentów, powodując jednocześnie uszkodzenie elewacji budynku na długości około 1,5 metra na kwotę 602 złotych,

- w dniu 23.06.2012 roku w B. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów blachy miedzianej o wartości 284 złotych poprzez wyrwanie blachy miedzianej z fundamentów, powodując jednocześnie uszkodzenie elewacji budynku na długości około 1,5 metra na kwotę 321 złotych,

- w nocy z 10 na 11 lipca 2012 roku dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów blachy miedzianej o wartości 686 złotych przez wyrwanie blachy miedzianej z fundamentów, powodując jednocześnie uszkodzenie elewacji budynku w miejscu usuniętej blachy, na kwotę 753 złotych,

- w dniu 23 lipca 2012 roku w B. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów miedzianych o wartości 270 złotych poprzez wyrwanie blachy miedzianej z fundamentów, powodując jednocześnie uszkodzenie elewacji budynku w miejscu usuniętej blachy na kwotę 719 złotych,

- w nocy z 23 na 24 lipca 2012 roku w B. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia blachy miedzianej z budynku cerkwi przy ul. (...) w B. o łącznej wartości 873 złotych poprzez wyrwanie blachy miedzianej z fundamentów, powodując jednocześnie uszkodzenie elewacji i elementów miedzianych w łącznej wysokości 3554 złotych,

tj. o czyn z art. 278§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. i art. 13§1 k.k. w zw. z art. 278§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 19 września 2013 r. w sprawie sygn. akt XV K 16/13:

I. Oskarżonego A. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia i za to na podstawie art. 278§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. i art. 13§1 k.k. w zw. z art. 278§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw.

z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 278§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

II. Oskarżonego P. D. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia i za to na podstawie art. 278§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. i art. 13§1 k.k. w zw. z art. 278§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 278§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

III. Na podstawie art. 69§1 i 2 k.k., art. 70§1 pkt 1 k.k., art. 73§1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego P. D. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 4 (czterech) lat tytułem próby i oddaje go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego;

IV. Na podstawie art. 72§1 pkt 5 k.k. zobowiązał oskarżonego P. D. w okresie próby do powstrzymania się od nadużywania alkoholu;

V. Oskarżonego K. P. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia i za to na podstawie art. 278§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. i art. 13§1 k.k. w zw. z art. 278§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 278§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

VI. Na podstawie art. 46§1 k.k. orzekł wobec oskarżonych A. K., P. D. i K. P. (1) solidarnie obowiązek częściowego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej Parafii Św. M. w B. kwoty 8 084 zł (ośmiu tysięcy osiemdziesięciu czterech złotych);

VII. Na podstawie art. 46§1 k.k. orzekł wobec oskarżonego K. P. (1) obowiązek częściowego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej Parafii Św. M. w B. kwoty 4 427 zł (czterech tysięcy czterystu dwudziestu siedmiu złotych);

VIII. Na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego A. K. zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania w dniach: 23 i 24 czerwca 2012r. oraz tymczasowego aresztowania w okresie od dnia 23 lipca 2012r. do dnia 22 października 2012r. i od dnia 18 maja 2013r. do dnia 12 września 2013r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

IX. Na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego K. P. (1) zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania w dniach: 15 i 16 sierpnia 2012r. oraz 8 i 9 września 2012r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

X. Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. U. Z. kwotę 1018,44 zł (w tym kwotę 190,44 zł stanowiącą podatek VAT) tytułem obrony sprawowanej z urzędu wobec oskarżonego A. K. w postępowaniu przygotowawczym i sądowym;

XI. Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. N. G. kwotę 1018,44 zł (w tym kwotę 190,44 zł stanowiącą podatek VAT) tytułem obrony sprawowanej z urzędu wobec oskarżonego P. D. w postępowaniu przygotowawczym i sądowym;

XII. Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. E. W. kwotę 1018,44 zł (w tym kwotę 190,44 zł stanowiącą podatek VAT) tytułem obrony sprawowanej z urzędu wobec oskarżonego K. P. (1) w postępowaniu przygotowawczym i sądowym;

XIII. Zwolnił oskarżonych od opłaty i pozostałych kosztów sądowych w sprawie, obciążając nimi Skarb Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżyli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego K. P. (1) stosownie do art. 425§ 1, 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżył niniejszy wyrok w całości i na podstawie art. 427§2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. Obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na dokonaniu przez Sąd dowolnej oceny materiału dowodowego, polegającą na daniu wiary wyjaśnieniom składanym w postępowaniu przygotowawczym przez współoskarżonego A. K. co do sprawstwa i winy oskarżonego K. P. (1) odnośnie dokonania zarzucanych mu aktem oskarżenia kradzieży i zniszczenia elewacji budynku cerkwi Św. M. w B., pomimo iż powyższe wyjaśnienia A. K. składane w postępowaniu przygotowawczym są niespójne co do okresów opisanych aktem oskarżenia, jak również w sposób diametralny różnią się od wyjaśnień składanych przez niego na rozprawie głównej w których to wyjaśnieniach A. K. jednoznacznie stwierdził, że zarzucanych mu czynów nie dopuścił się wraz ze współoskarżonym.

2. Obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 5§2 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na nierozstrzygnięciu na korzyść oskarżonego K. P. (1) nieusuwalnych wątpliwości co do jego sprawstwa i winy, a które to wątpliwości wynikają z wyjaśnień współoskarżonego A. K., oraz pozostałego materiału dowodowego.

3. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony K. P. (1) dokonał wspólnie i w porozumieniu z A. K. i P. D. szeregu kradzieży elementów blachy miedzianej z elewacji budynku cerkwi przy ul. (...) w B., powodując jednocześnie uszkodzenie elewacji i elementów miedzianych począwszy od nieustalonego dnia stycznia - lutego 2012 roku, nieustalonego dnia 11 lub 18 marca 2012 roku, 31 marca 2012 roku, w dniu 20 czerwca 2012 roku, w dniu 23 czerwca 2012 roku, w nocy z 10 na 11 lipca 2012 roku, w dniu 23 lipca 2012 roku, pomimo iż materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie wskazuje na popełnienie powyższych czynów przez oskarżonego.

Na podstawie art. 427§1 k.p.k., art. 437§1 i 2 k.p.k. wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego orzeczenia przez uznanie, że oskarżony K. P. (1) dopuścił się jedynie kradzieży blachy w nocy z 23 na 24 lipca 2012 roku, i wymierzenie mu stosownej kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

2. zasądzenie na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. E. W. kosztów adwokackich za obronę z urzędu K. P. (1) przed Sądem II Instancji według norm przepisanych.

ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego A. K. na zasadzie art. 425§1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w pkt I oraz w pkt VI w części dotyczącej tego oskarżonego i na zasadzie art. 427§1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4, 5 §2 oraz art. 7 k.p.k., polegającą na dokonaniu ustaleń w sposób jednostronnie niekorzystny dla oskarżonego, z pominięciem dowodów korzystnych, z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów,

2) rażąco niewspółmierność kary, wyrażającą się w wymierzeniu bezwzględnej kary pozbawienia wolności, która to kara przekracza stopień winy i nie może odegrać właściwej roli prewencyjnej, oraz oparciu tego rozstrzygnięcia wyłącznie na okolicznościach obciążających, bez uwzględnienia okoliczności łagodzących.

Na zasadzie art. 427§1 k.p.k. wniósł, aby Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w zakresie orzeczonej wobec oskarżonego A. K. kary i wymierzył mu karę z warunkowym jej zawieszeniem.

Obrońca oskarżonego P. D. na podstawie art. 444 k.p.k. oraz art. 425§1 i 2 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść tego oskarżonego i na zasadzie art. 427§1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 oraz 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a) art. 201 k.p.k. poprzez niesłuszne uznanie opinii sądowno – psychiatrycznej z dnia 16 października 2012 roku dotyczącej oskarżonego P. D. za jasną i pełną w sytuacji gdy jest ona sprzeczna z opinią biegłych psychiatrów sporządzoną w sprawie P. D. o ubezwłasnowolnienie, a biegli sporządzający opinię w tej sprawie słuchani na rozprawie nie wyjaśnili powstałych rozbieżności, co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego oraz możliwości pokierowania przez niego swoim postępowaniem,

b) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, a mianowicie przypisanemu waloru wiarygodności i oparciu rozstrzygnięcia wyłącznie na dowodach niekorzystnych dla oskarżonego, a mianowicie wewnętrznie sprzecznych wyjaśnieniach dowodów korzystnych, tj. konsekwentnych i spójnych wyjaśnień oskarżonego P. D.,

Wobec powyższych zarzutów, na podstawie art. 427§1 oraz art. 437§1 i 2 k.p.k. wniósł:

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu

- o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odnosząc się w pierwszej kolejności do apelacji obrońców oskarżonych P. D. i K. P. (1) zaznaczyć należy, że z uwagi na tożsamość zarzutów podnoszonych w środkach odwoławczych (aczkolwiek opartych niekiedy na różnych podstawach prawnych) celowym jest łączne ustosunkowanie się do nich, z uwzględnieniem odrębności wyeksponowanych w poszczególnych skargach apelacyjnych.

Bezasadny, zwłaszcza po uzupełnieniu przewodu sądowego, jest zarzut obrazy art. 201 k.p.k. zawarty w apelacji obrońcy P. D.. Biegli psychiatrzy w uzupełniającej opinii rozstrzygnęli wszystkie wątpliwości związane ze stanem zdrowia psychicznego oskarżonego. Opinia ta, zdaniem Sądu Okręgowego jest pełna, jasna i spójna.

Zasadnicze zarzuty wyartykułowane przez apelujących, tj. obrazy przepisów art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, w istocie sprowadzają się do zanegowania sposobu oraz wyników sądowej oceny dowodów i – zdaniem apelujących – powinny prowadzić do innych ustaleń faktycznych, niż te do których doszedł Sąd I instancji.

Należy zgodzić się z apelującymi, że Sąd I instancji dokonał w znacznym zakresie jednostronnej oceny dowodów, a zwłaszcza wyjaśnień oskarżonego A. K., nie uwzględniając okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonych P. D. i K. P. (1) (art. 4 k.p.k.).

Jak zasadnie podnosi się w orzecznictwie, dowód z „pomówienia” powinien być badany szczególnie wnikliwie, z jednoczesnym rozważeniem, czy istnieją dowody potwierdzające choćby pośrednio wyjaśnienia pomawiającego, a nadto, czy wyjaśnienia te są logiczne i nie wykazują chwiejności (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 1970 r., IV KR 249/69, OSNKW 4-5/1970, poz. 46). Dla oceny pomówienia nie bez znaczenia jest także osobowość pomawiającego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1978 r., I KR 66/78, Gaz. Praw. 23/1978). Sam fakt złożenia przez współoskarżonego wyjaśnień obciążających inną osobę nie dowodzi bowiem jeszcze, że okoliczności i fakty w nich zawarte rzeczywiście miały miejsce, jest tylko informacją o faktach wymagających potwierdzenia lub wyłączenia za pomocą środków dowodowych przewidzianych w kodeksie. Należy więc oceniać pomówienie z ponadprzeciętną skrupulatnością, tak aby ocena tego pomówienia jako podstawy faktycznej co do winy pomówionego nie nasuwała żadnych wątpliwości” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1999 r., II KKN 505/97, OSNPP 3/2000, poz. 5).

Nie budzi zastrzeżeń sądowa ocena dowodów i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne w zakresie „czynu” z dnia 23 czerwca 2012 r.

Wyjaśnienia A. K. w omawianym zakresie są przede wszystkim dosyć spójne. Za wyjątkiem pierwszych (k. 25) oraz ostatnich złożonych podczas rozprawy (k. 745 – 746), konsekwentnie podawał, że P. D. brał udział w kradzieży w dniu 23 czerwca 2012 r. Co istotne, wyjaśnienia A. K. w tym zakresie potwierdzają inne dowody, w tym notatka urzędowa (k.1) oraz zeznania funkcjonariusza policji D. C. (k. 563-563v), któremu po zatrzymaniu niemalże na gorącym uczynku oświadczył, że dokonał kradzieży z kolegą, który siedzi na przyległym skwerku. Kolegą tym okazał się P. D., który – jak wynika z notatki urzędowej (k. 2) oraz zeznań zatrzymującemu go M. G. (k.744) – przyznał się do dokonania kradzieży blachy miedzianej.

Wprawdzie P. D. w toku dalszego postępowania konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia omawianego czynu, to jednak wskazane wyżej dowody, oceniane we wzajemnym powiązaniu (na marginesie, A. K. kilkakrotnie twierdził, że P. D. stał na czatach), dawały Sądowi I instancji podstawy do przyjęcia, iż omawianego czynu dopuścili się działający wspólnie i w porozumieniu A. K. i P. D..

W ocenie Sądu Okręgowego brak jest natomiast przekonujących dowodów, iż oskarżeni P. D. i K. P. (1) dopuścili się wspólnie i w porozumieniu z A. K. pozostałych czynów (na marginesie, K. P. (1) przyznał się do popełnienia / bez udziału pozostałych oskarżonych/ kradzieży blachy miedzianej i spowodowania uszkodzenia elewacji i elementów miedzianych cerkwi Św. M. w nocy z 23/24 lipca 2012 r. ale ustalenia w tym zakresie nie są kwestionowane przez jego obrońcę).

Przede wszystkim wyjaśnienia A. K. w tym zakresie są wewnątrznie sprzeczne i niekonsekwentne (rozbieżności precyzyjnie omówione zostały w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i uzasadnieniu apelacji obrońcy K. P. (2)). W tym miejscu wskazać jedynie należy, że A. K. podczas pierwszego przesłuchania (k. 25) dotyczącego zdarzeń z dnia 20 i 23 czerwca 2012 r. podał, że przestępstwa w dniu 23 czerwca dokonał z mężczyzną o imieniu K.. Przyznał, że zna z widzenia mężczyznę, który został zatrzymany ale nie brał on udziału w kradzieży. Dodał też, że był w ciągu alkoholowym i niewiele pamięta.

Zauważyć należy, że wyjaśnienia A. K. są sprzeczne z jego oświadczeniem złożonym w dniu 23 czerwca 2012 r. funkcjonariuszom policji, o czym wyżej. Oskarżony nie wspominał też nic na temat udziału obu współoskarżonych w kradzieży w dnia 20 czerwca 2012 r..

Podczas kolejnego przesłuchania (k. 66) A. K. stwierdził, że kradzieży z dnia 20 czerwca 2012 r. dokonał wspólnie z P. D. i mężczyzną o imieniu K., zaś kradzieży w dniu 23 czerwca 2012 r. dokonał z P. D.. Podał też, że pod koniec marca 2012 r. dokonał (sam) kradzieży blachy miedzianej oraz, że na początku lipca 2012 r. ukradł blachę z P. D..

W trakcie kolejnego przesłuchania (k. 68 – 69 i 70) podał m.in., że kradzież w dniu 20 czerwca 2012 r. dokonał z (...), a w dniu 23 czerwca 2012 r. z P. D.. Dodał, że 31 marca 2012 r. dokonał kradzieży z P. D. (jak stwierdził, K. przy tym nie było).

Podczas kolejnego przesłuchania (k. 198v – 199) stwierdził m.in., że kradzieży w dniach 20 czerwca 2012 r. i 23 czerwca 2012 r. dokonał wyłącznie z mężczyzną o imieniu P.. Z kolej podczas okazania K. P. (1) stwierdził, że K. P. (1) dokonywał z nim kradzieży elementów miedzianych w okresie od kwietnia (na marginesie, trzy pierwsze czyny obejmują okres od stycznia do 31 marca 2012 r.) aż do czasu zatrzymania.

W trakcie rozprawy (k. 745 – 746) A. K. zaprzeczył, jakoby miał dokonywać kradzieży z P. D. i K. P. (1). Chociaż podany przez niego zasadniczy powód zmiany wyjaśnień nie jest przekonujący (twierdził m.in., że był nietrzeźwy, jak je składał), to za racjonalny uznać należy argument, że powodem omyłek mógł być alkohol. Zważywszy, że jest on osobą uzależnioną od alkoholu, z typowymi dla uzależnienia „ciągami alkoholowymi”, a w czasie obu zatrzymań (na gorącym uczynku) znajdował się w stanie upojenia alkoholowego.

Co istotne, wyjaśnienia A. K., w których pomawia współoskarżonych (notabene w wielu zasadniczych kwestiach wzajemnie wykluczające się), w odróżnieniu od tych, które dotyczyły zdarzenia z dnia 23 czerwca 2012 r., nie znalazły żadnego potwierdzenia w innych dowodach. W szczególności:

- po pierwsze, w wydrukach z punktów skupu złomu (zważywszy, że K. P. (2) nie kwestionował tego, iż zbierał złom i odnosił go do punktów skupu);

- po drugie, w zeznaniach świadków J. F., A. S., A. D., P. K. i E. H. (żaden z nich nie był świadkiem kradzieży dokonanej przez K. P. (2) bądź P. D.).

Odmienna sądowa interpretacja powyższych dowodów, na niekorzyść oskarżonych, narusza nie tylko dyspozycję art. 7 k.p.k., ale nadto art. 4 k.p.k.

Dodać nadto trzeba, że obaj oskarżeni konsekwentnie nie przyznawali się do popełnienia omawianych czynów.

Reasumując, omówione wyżej dowody oceniane zgodnie z dyrektywami zawartymi w art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. uniemożliwiają poczynienie stanowczych ustaleń faktycznych. W konsekwencji – zgodnie z zasadą in dubio pro reo, o której mowa w art. 5§2 k.p.k. (nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego) – nie dają one podstaw do uznania oskarżonych P. D. i K. P. (1) za winnych współudziału w omawianych przestępstwach.

Konsekwencją przyjęcia, iż P. D. dopuścił się jedynie czynu z dnia 23 czerwca 2012 r. jest po pierwsze, przyjęcie, że zachowanie jego wyczerpuje znamiona dwóch wykroczeń z art. 119§1 k.w. i art. 124§1 k.w. i po drugie, umorzenie postępowania w tym zakresie z uwagi na przedawnienie orzekania (karalności tychże czynów).

Obecna treść ustawy z dnia 20 maja 1971 roku kodeks wykroczeń (znowelizowana ustawą o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw /Dz.2013.1247/, która w tym zakresie weszła w życie w dniu 09 listopada 2013 roku) w art. 119§1 k.w. stanowi, że karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny podlega ten, kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia. Z kolei aktualna treść art. 124§1 k.w. stanowi, że popełnia wykroczenie ten, kto cudzą rzecz umyślnie niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku, jeżeli szkoda nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia. Minimalnym wynagrodzeniem (zgodnie z art. 47§9 k.w. dodanym przez art. 2 ust. 2 w/w ustawy) jest zaś wynagrodzenie za pracę ustalane na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679, z 2004 r. Nr 240, poz. 2407 oraz z 2005 r. Nr 157, poz. 1314). Obecnie wynosi ono 1.680 złotych (art. 5 ust. 2 w/w ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę w zw. z §1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 września 2013 roku w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2014 roku /Dz. U. 2013.1074/).

Biorąc pod uwagę fakt, że P. D. dopuścił się kradzieży elementów blachy miedzianej o wartości 284 zł. (a więc nie przekraczającej 1/4 minimalnego wynagrodzenia) poprzez wyrwanie blachy miedzianej z fundamentów cerkwi Św. M. oraz spowodował uszkodzenie elewacji budynku na długości około 1,5 metra na kwotę 321 zł. (również nie przekraczającej 1/4 minimalnego wynagrodzenia) popełnił czyny, które wyczerpał znamiona wykroczeń określonych w dwóch przepisach ustawy, tj. w art. 119§1 k.w. i art. 124§1 k.w.

Zauważyć jednak należy, że czyny te zostały popełnione w dniu 23 czerwca 2012 roku i na obecnym etapie postępowania nastąpiło przedawnienie ich karalności. Zgodnie bowiem z dyspozycją art. 45§1 k.w. karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia.

Dlatego też, po korekcie opisu czynów i ich kwalifikacji prawnej postępowanie wobec P. D. należało umorzyć i na podstawie art. 118§2 k.p.w. kosztami postępowania w tej części obciążyć Skarb Państwa (vide pkt. 2 ppkt „a” i „b” sentencji niniejszego wyroku).

Konsekwencją powyższego rozstrzygnięcia jest uchylenie pozostałych rozstrzygnięć dotyczące tego oskarżonego, a mianowicie zawartych w punkcie III i IV części dyspozytywnej (związanych z uprzednio wymierzoną karą), a także z punktu VI części dyspozytywnej (w zakresie orzeczonego od wszystkich oskarżonych /solidarnie/ obowiązku naprawienia szkody).

W związku z powyższym przyjęto, że:

a) oskarżony A. K. przypisanego mu czynu w tiretach od pierwszego do czwartego oraz szóstego i siódmego dopuścił się sam, a czynu w tirecie piątym, tj. w dniu 23 czerwca 2012 r. działając wspólnie i w porozumieniu z P. D.;

b) K. P. (1) w ramach przypisanego mu czynu dopuścił się jedynie czynu zarzucanego mu w tirecie ósmym.

W związku z uchyleniem orzeczenie z pkt. VI części dyspozytywnej (o czym wyżej) na mocy art. 46§1 k.k. orzeczono od oskarżonego A. K. obowiązek naprawienia wyrządzonej przez niego szkody, tj. w kwocie 8.084-zł. (ośmiu tysięcy osiemdziesięciu czterech złotych). W pkt. VII części dyspozytywnej pominięto też wyraz „częściowego” (rozstrzygnięcie w tym zakresie obejmuje całość szkody wyrządzonej przez oskarżonego K. P. (2) przypisanym mu czynem).

Konsekwencją uznania oskarżonego K. P. (1) za winnego popełnienia jednego tylko czynu jest złagodzenie orzeczonej wobec niego kary do 8 miesięcy pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu Okręgowego kara taka jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego (m.in. wartości skradzionej blachy oraz wartości uszkodzenia elewacji i elementów miedzianych cerkwi) oraz uwzględnia właściwości i warunki osobiste oskarżonego (m.in. jego dotychczasową karalność) oraz cele kary a zwłaszcza w zakresie wychowawczym.

Nie zasługuje na uwzględnienie wniosek obrońcy K. P. (1) o warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Oskarżony był wielokrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu, w tym ostatnio wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 31 października 2012 r. (sygn. akt VII K 743/12) za podobne czyny na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Nieskuteczność dotychczas orzekanych wobec niego kar (w tym ostatnio o charakterze izolacyjnym) wyklucza możliwość przyjęcia wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej w rozumieniu art. 69§1 i 2 k.k. a tym samym warunkowe zawieszenie orzeczonej wobec K. P. (2) kary pozbawienia wolności.

Odnosząc się do apelacji obrońcy A. K. (skierowanej przeciwko rozstrzygnięciu o karze, vide m.in. k. 831v), należy zgodzić się z apelującą, iż wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności wykracza znacznie poza stopień winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości przypisanego mu przestępstwa. Faktem jest, że A. K. przypisano 7 zachowań jednostkowych, przy czym ogólna wartość przedmiotu kradzieży oraz spowodowanych uszkodzeń nie jest wysoka (odpowiednio 2.124-zł. i 5.960-zł.). Nie sposób też nie dostrzec tego, że w sześciu przypadkach wartość przedmiotu kradzieży nie przekraczała 1/4 minimalnego wynagrodzenia (z analogiczną sytuacją mamy do czynienia w przypadku uszkodzenia mienia z czynu z tiretu siódmego) i jedynie przyjęcie w tym zakresie konstrukcji „czynu ciągłego” (art. 12 k.k.) spowodowało, że mamy do czynienia z przestępstwem z art. 278§1 k.k., nie zaś wykroczeniami z art. 119§1 k.w.

Faktem jest też, że A. K. był wielokrotnie karany, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu i przedmiotowego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, o którym mowa w art. 64§1 k.k. Niemniej jednak okoliczność ta nie uzasadnia wymierzenia mu kary 3 lat pozbawienia wolności, tj. przekraczającej dwunastokrotnie dolną granicę ustawowego zagrożenia za czyn z art. 278§1 k.k. Należało więc złagodzić orzeczoną wobec tego oskarżonego karę do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu Okręgowego kara w takim wymiarze spełnia wszystkie dyrektywy, o których mowa w art. 53§1 i 2 k.k., a w szczególność jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego mu przestępstwa.

Nie zasługuje natomiast na uwzględnienie postulat warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec A. K. kary pozbawienia wolności. Oskarżony, podobnie jak oskarżony K. P. (2), był wielokrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu, w tym ostatnio wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 1 sierpnia 2012 r. (sygn. akt XV

K 848/12) za podobne przestępstwa popełnione w warunkach art. 64§1 k.k. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności (sąd warunkowo zawiesił wykonanie tej kary na okres próby wynoszący 5 lat). Nieskuteczność dotychczas orzekanych wobec niego kar (o charakterze izolacyjnym o wolnościowym) wyklucza możliwość przyjęcia wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej w rozumieniu art. 69§1 i 2 k.k. a tym samym warunkowe zawieszenie orzeczonej wobec A. K. kary pozbawienia wolności.

Nie stwierdzając innych uchybień, które mogłyby mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, należało orzec, jak w pkt. II sentencji niniejszego wyroku (na marginesie, rozstrzygnięcie to dotyczy orzeczeń z pkt. od VII do XIII).

O kosztach obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy §14 ust. 2 pkt 4 w zw. z §2 ust. 3 w zw. z §16 rozporządzenia Min. Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

Na mocy art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. należało zwolnić oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze albowiem uiszczenie ich byłoby dla nich zbyt uciążliwe ze względu na sytuację majątkową (nie pracują, utrzymują się ze „zbieractwa złomu” bądź „żebractwa”).